

Объркано пространство

По улиците, всъщност по главните улици имаше традиция да се поставят клетките. Клетките с рибите. Между специално направени за целта пилони се опъваха въжета и по тях ги редяха. Градчето беше рибарско и повечето мъже изкарваха прехраната си именно с риболов. Веднъж на две седмици идваха от по-големите селища да изкупуват улова и да го продават на десеторно по-висока цена. Но всъщност тази икономическа подробност не вълнуваше почти никой. Та...на традицията с клетките. Това беше нещо като...примерно...коридата? Очакването и влиянието, което оказваше върху хората достигаше може би именно до тези на една корида. Риби в клетки е доста безсмислена комбинация, а как беше станала и традицията е абсолютно необяснимо. Какво щеше да им хрумне после? – да натикат рибите в морето? Безумието беше достигнало такива размери, че всяка година, точно на 16 май, се правеше фотографска изложба - на рибарите и техните клетки..., и техните риби. На рибарите – пред клетките – с рибите. Снимките бяха все едни и същи. Имаше един фотограф, без особени заложби и затова всяка година снимките си приличаха. Но пък рибарите бяха толкова горди, че човек, ако заживееше за по-дълго в градчето почваше да свиква с гледката и дори да уважава традицията.

Един човек, обаче не успя да свикне, нищо че живееше в града още от раждането си. Тя беше на 25 и всеки път, когато минаваше покрай лодките ѝ се повдигаше. От тях мъжете вадеха мрежите и ги хвърляха на брега. Повечето риби вече не мърдаха, но случеше ли се някоя да отскочи, все някой веднага я сграбчваше и блъскаше главата ѝ в някой камък. Очите на рибата застиваха, а главата ѝ се размазваше. Тази гледка я отвращаваше и на 5, и на 10, и на 20 години. Отвращаваше я и сега. Не понасяше и миризмата, която пълзеше навсякъде. Обичаше да яде риба, но никога не я приготвяше тя. Не можеше да гледа как я почистват и никога не беше докосвала сурова риба. Сега оставаше около месец до началото на традицията. Тя се беше запътила към едно кътче на брега, където обичаше да прекарва часовете след залез слънце. Седна и плисъкът на вълните я лъхна в лицето. Обгърна коленете си с ръце и заби поглед в хоризонта. Усещаше как топлината на деня потъва заедно със слънцето и студените частици на морето се разпръсват във въздуха. Постепенно, когато очите ѝ се умориха от синята далечина тя обърна глава към вилата. Вилата беше разположена на отсрещния хълм и от брега се виждаше на половина. Пердетата на огромните прозорци се вееха и приличаха на вързани пеперуди. Стори ѝ се, че вижда сенките на двамата братя, но това беше невъзможно от такова разстояние. Отпусна се назад, зарови ръце в пясъка и затвори очи. Та...тези...

Ето! Сбиха се. Тези спречквания, завършващи с тежки и леки наравания, зачестяваха с приближаването на датата 16 май (деня на изложбата и началото на традицията). Рибарите се изнервяха до краен предел и често не се задоволяваха само с размяната на ругатни. И тези двамата не направиха изключение. Не можеше да се разбере дали са си пийнали,но доста се бяха разгорещили. Обикновено споровете бяха чия риба в коя клетка да бъде сложена. Всеки искаше рибата му да седи в по-централните клетки, а не в крайните. Управата на града реши проблема като наложи жребия – едно демократично решение, което обаче не даде кой знае какви резултати. Та...тези двама мъже на средна възраст се вкопчиха един в друг и така се заудряха, че положението излезе извън контрол. Някой от насъбралите се зяпачи се опита да се намеси, но за доброто си намерение получи доста силен тупаник. Никой не видя как в ръката на единия рибар проблесна нещо метално и...после...тишина. От ръкава на съперника течеше кръв, която капеше върху обувките му. Той стоеше толкова изумен колкото и останалите. Оня, който държеше ножа направо се беше вкаменил. Всичко напомняше на стоп кадър от филм. Тишината продължи няколко секунди и след това избухна неразбираема смесица от кресливи гласове:

--Какво правите бе?...

--Ненормални ли сте?...Дори не сте си уловили още рибата...Луди!

--Не ги наричай така бе..., а кой миналата година се горещеше, а кой?...и ти налиташе на бой...и ти! Са к`во се правиш!

--Мамка му, мамка му... – повтаряше си този с ножа, а от очите му сълзите се лееха на цели потоци. Погледът му лека полека направо обезумяваше.

Изведнъж този с намушканата ръка се спусна към него:

--Спокойно, бе брат! Само спокойно! Ей,глей нищо ми няма, нищо – той размахваше ръце пред лицето му, а от ръкава му продължаваше да капе кръв.

Арестуваха ги и двамата.

До началото на традицията щяха последват още няколко сбивания, доста скандали и разправии, и три убийства малко встрани от риболовните страсти.

Във вилата тази вечер беше тихо и спокойно. Салерно, подпрям се на парапета на терасата, разглеждаше очертанията на града и си мислеше за предстоящата традиция с лека неохота. Имаше нещо в нея, което караше сърцето му да се свива, когато минава покрай клетките.

--Знаеш ли – обърна се той към брат си – бих предпочел да заминавам някъде докато трае тая глупост с рибите.

--Аха...

--Теб това не те дразни, нали?

--Аха...виж, много се впрягаш. Наистина е неприятно. Няма нищо забавно. Но все пак нещо те спира да се отдалечиш от тук, нали? – и той се захили в тъмнината.

Гърба на Салерно леко се стегна. Раменете му приеха отбранителна поза, но не каза нищо. Подпря се отново на парапета. Около него имаше нещо..., нещо, което витаеше във въздуха, около тялото и душата му. Това нещо притежаваше и брат му. Момичетата се влюбваха в тях, а мъжете не ги обичаха много-много, но винаги ги канеха на чашка, защото бяха приятна компания. Когато си купиха вилата и се заселиха в града, дадоха повод за доста клюки и се вживяха в ролята на Дон Жуановци. Та...в тази тиха и спокойна вечер, силуета на Салерно се очертаваше на фона на терасата като красиво и вълшебно присъствие, което е придобило физическа форма. Брат му, Нурмео, изтегнал се в шезлонга го наблюдаваше с насмешка, която прикриваше собствената му чувствителност. Той вече отдавна спеше с нея. Знаеше, че е влюбена в Салерно; усещаше, че и брат му е привлечен от нея; прекарваше часовете си с нея с огромно удоволствие, знаейки, че тя никога няма да предприеме нищо спрямо Салерно. Това му даваше правото и свободата да ѝ причинява и екстаз, и болка, и плач, и смях; да я обича; и да я мрази! На нея всичко това ѝ беше достатъчно – просто защото му беше брат. Като в евтин сериал; като долнопробен филм; като самата действителност! Всъщност и двамата никога не влагаха чувства и емоции относно жените; не изпадаха в дребнави подробности; не прекаляваха в любовните си увлечения – просто, защото никога не се бяха влюбвали. Нурмео и сега не беше влюбен, но брат му изведнъж се умори и рано или късно щеше да закопнее за някакъв несъществуващ идеал, който си беше измислил, и който реши, че е открил в нея. Нурмео обожаваше брат си, но изпитваше някакво необяснимо задоволство да го дразни щом усетеше, че чувствата са завладели съзнанието му. И двамата бяха добри любовници, но Салерно винаги влагаше нещо, нещо, което знаеше, че жените обичат, но пък което нещо му навличаше куп неприятности – душевните терзания на девойките, които се изливаха пред него в поток от сълзи. Той деликатно успяваше да приключва любовните си истории, докато брат му винаги се изнервяше от преките обяснения и просто слагаше от раз точка.

--Спиш ли с нея?

--Какво? – Нурмео зяпна брат си. Неочакваше от него такъв пряк въпрос. – Не ставай смешен братле!

Всъщност и тримата знаеха. Знаеха каква игра ще разиграят. Знаеха отговорите още преди да си зададат въпросите. Знаеха кой на кого ще причини “смъртта“ още преди да си посегнат.

Когато почувства как студа от пясъка пълзи по тялото ѝ, Талия стана и отрърска ръцете и дрехите си. Хвърли бърз поглед към вилата и, ѝ обърна гръб. Имаше среща в кръчмата на кея и не искаше да закъснява. Познатите ѝ бяха една група от 5-6 човека. Никой не си тръгваше от това рибарско място; никой не се оплакваше или превъзнасяше от нещо; никой не пределяваше претенции към когото или каквото и да било. Бяха забавни, раздражителни, мили, лоши, злобни и отегчителни. На моменти ѝ се струваха трогателно безлични. Когато пристигна всички вече се бяха събрали и в някакъв разгорещен спор се надвикваха. Тя се настани до едно симпатично, весело момче, което я прегърна през раменете:

--Талия, скъпа, какво ще ядеш? Ти си единствената, която разбира от хубава храна.

--Само дето тук не сервират такава.

--Скъпа, тук предлагат най-много рибни специалитети.

Не прекалявай със значението на думата “ специалитет “! – усмихна му се тя. – Салата и бира, моля!

Наближаваше 11 часа. От тъмнината вън и задимения въздух вътре, през прозорците не се виждаше нищо. Компанията доста се беше развеселила и пред очите на Талия се мяркаха ухилени физиономии с леко празни погледи. Мислите ѝ се понесоха по посока на вилата, когато нещо премина пред лицето ѝ. Не разбра какво става, но хладината на хлъзгащи се тела изпълни кръчмата. Със звука на плесница, по лицата на хората се залепваха парчета рибешко месо, като за тези на които се падаше опашката беше най-болезнено. Талия дигна ръка да предпази лицето си, но нищо не полетя към него. По-пияните решиха, че е някаква шега и не спираха да се смеят, а по-малко пияните подложиха на анализ случилото се за не повече от минута и забравиха за него. Талия почувства как рибата се надига от морето и се понася със силата на озлоблението си към града. След малко всичко утихна. По това време същото нещо се случи на още няколко места. Хората изобщо не му обърнаха внимание.

--Какво беше това пд дяволите?! – тя се опита да надвика глъчката на масата.

--Кое, скъпа? – симпатичното момче, вече с пламнали бузи, се опита да изглежда сериозно, но избухна в смях.

--Въобщо не е смешно!

--Стига де. Някой си направи майтап, какво толкова. Малко майтап преди...

--Преди голямото събитие!

--Преди фестивала на рибата!

--Това не фестивал!, а тъпа традиция! Знаете ли въобщо какво е фестивал?! Това въобщо не е фестивал, ама въобщо не е ... –но никой вече не я слушаше. – Ей, още една бира!

Докато се провикваше към келнера видя Нурмео да влиза през вратата. Той се облегна на стената, бавно извади цигарите си и си запали една.

Няколко минути стоеше така, оглеждайки обстановката. След това се отправи директно към бара и си поръча двойна водка. Облегна се пак на стената и заразглежда лицата по масите. Симпатичното момче се обърна към Талия:

--Да го викнем ли при нас?

--Все едно – опита се да вложи безразличие в отговора си. “Все едно е!” Не можеше да го види и да не помисли за брат му без да я заболи. Беше направила ход, който я бе въвлякъл в ситуация, която хем я удовлетворяваше, хем я караше да страда.

--Нурмео, ела при нас – провикна се едно от момчетата на масата.

--Идвам след секунда, само да изчакам брат ми. Ей сега идва и той.

Всъщност, Салерно можеше и да не отиде. Той все още беше във вилата и се колебаеше дали да обърне няколко питиета в кръчмата на кея или да обърне няколко питиета сам на терасата. Нурмео не би се разсърдил, ако го върже да го чака, така или иначе той обичаше да ходи там. Все пак...Ще отиде. Само да се преоблече. А и там можеше да я види. Това молко го разколеба. Не, че непрекъснато не я търсеше с поглед, но винаги щом я намереше след това не можеше да си я изкара от ума и това го разсейваше дни наред. Тя сигурно щеше да е там. И той знаеше това. И въпреки колебанието си се облече и излезе. За да се стигне от вилата до пътя се слизаше по каменни стъпала, обградени с треви и храсти. Загледан в краката си и внимавайки в тъмнината, мерна как по камъка пропълзя сянка на риба. Проследи я доколкото можа и видя как се отправи към морето. Толкова се изуми, че...направо затича към кръчмата. Видяха го как влезе през вратата задъхан. Огледа се за брат си и го намери да седи на масата на Талия. Настани се при тях и се опита да му разкаже какво е видял. Брат му се разсмя, след което всичко чуто повтори на останалите. Салерно се вбеси. Ако искаше да каже нещо на всички щеше и сам да го направи. След което се вбеси още повече, защото другите също започнаха да се смеят и масата придоби гротескно – истерични очертания.

--Определено, някой си прави шеги. И тук имаше случка с риби. Добър майтап.

--Какво разнищват толкова, бе? Някой е решил да се позабавлява и това е.

Масата боботеше и цялата кръчма кънтеше от глупави разговори, празен смях и дрънчене на чаши. Единствена тя го видя в сянката на рибата и не му се изсмя. И той видя, че не му се изсмя.

Вечерта продължи в духа на шумно забавление. Вече беше ужасно трудно да се слушат – непрекъснато се прекъсваха. Всички се надвикваха. До Салерно се настани превзета девойка, която смело пристъпи към действие. Нурмео се разсейваше между разговорите и безцелно зяпаше наляво –

надясно. Трудно ѝ беше в присъствието и на двамата. Когато беше с тях поотделно не беше толкова объркващо. Тя знаеше, нищо няма да се случи между нея и Салерно, но когато го виждаше ѝ беше достатъчно. Но, когато той беше в компанията на други хора разбираше ясно, че съществува и извън нейното време, че е харесван и обичан, че се смее и забавлява другаде, и това ѝ носеше единствено разочарованието на реалността. А реалността включваше присъствието на брат му, което нарушаваше мислите ѝ, контролираше тялото ѝ, но не проникваше в сънищата ѝ.

Често се случваше да се засичат тримата в кръчмата на кея. Изучаваха лицата си и мълчаха.

Сутринта беше прохладна и спокойна. Рибарите изкараха лодките в морето, магазинчетата отвориха и никой не спомена за случките с рибите.

Талия се измъкна от леглото с нежелание; Нурмео вече пиеше кафе; а Салерно още спеше. Двамата имаха някакъв неясен бизнес из околните градчета, с който се занимаваха още преди да се нанесат във вилата. Разполагаха с достатъчно свободно време, което им позволяваше, естествено, да се мотаят по цели дни. Преди седмица Нурмео беше купил лодка, която около обяд трябваше да му докарат. Той тъкмо палеше цигара, когато брат му се появи на терасата и се настани, прозявайки се, на съседния шезлонг. Нурмео го погледна:

--Днес ще докарат лодката. Времето е чудесно, тъкмо следобед ще излезем в морето.

Салерно усети, че това е един от онези дни, в които гневът го завладява и е по – добре да си мълчи. Гняв срещу нея, срещу градчето и жителите му, срещу смеха и сълзите на хората, срещу всичко и всички, срещу самия себе си. Срещу това, че мълчи когато иска да говори и говори, когато е по-добре да остави гнева да отмине. Денят наистина щеше да е хубав – нова лодка и хубаво време! Но зад намръщеното лице на Салерно се криеше разочарованието му от това, че отново не е с нея, че отново не ѝ е казал; криеше се подозрението, че брат му спи с нея; криеше се неприязънта му към традицията с рибите. Нурмео го познаваше достатъчно добре, за да усети как деня може да бъде развален:

--Не го прави, братле. Сериозно ти говоря. Не се вкисвай заради нея. Знаеш, че никой не заслужава да мислиш непрекъснато за него. И тя ще ти излезе от главата рано или късно. Или ѝ кажи, или престани с “възвишения“ си мазохизъм. Започваш да ставаш смешен.

Знаеше, че брат му е прав и това го бвесеяваше.

--Има ли още кафе?

--Да, братле. – Нурмео се присегна за каната и му наля. – Нещо друго? – леко му смигна и се засмя.

На Салерно малко му трябваше и тръгна да му отговаря с преднамерената агресивност на обиден човек.

--Майтапя се братле! Цигара?

Салерно взе подадената му кутия и измъкна една цигара.

Долу от пътя прозвуча клаксон.

--Хайде! Докараха я.

Нурмео се изправи и се загледа по посока на звука. Колата беше спряла долу на пътя. За нея беше закачена лодката и Нурмео направо засия.

--Красавица сте си избрали, господине! – шофьора слезе от колата и му подаде ръка.

Нурмео се здрависа и заоглежда “красавицата“ си. “Наистина си хубава. Прекрасна си.”

--Хайде, карай към кея! – и се качи в колата до шофьора.

Салерно бавно отпи от кафето. Загледа едни бутилки наредени в шкафа, замисли се за секунда, след което стана и взе един коняк. Макар да беше още рано си сипа доста солидно количество. Нямаше работа, така че можеше да си го позволи. Телефонът иззвъня. Не му се ставаше, а и не му се говореше с никой. Звъненето, обаче го изнерви и накрая вдигна слушалката. Беше една негова позната. От онези познати, с които първо си гадже, след това само спиш с тях от време – навреме, а накрая започваш да изпитваш непоносимост към присъствието им.

--Аз съм!

“Коя си ти?! “Аз съм“ Мамка му, човек си има име. Тя никога не го казва, все едно веднага трябва да се сетя, че е тя. И аз се сещам, разбира се.“

--Съжалявам, но не ви чувам добре! – опита да се измъкне.

--Ало! Салерно, аз съм!

“Кажете ми името, по дяволите!“

--Здрасти Тия. – предаде се той.

--Какво правиш...

“Банален разговор и то рано сутринта.“

--Ами, всъщност...знаеш ли, истината е, че пия кафе и много коняк. Брат ми ме чака на кея, защото имаме нова лодка и ще излезем в морето. Времето е прекрасно, настроението ми е лошо. Искаш ли да дойдеш с нас?

--Разбира се.

--Ще те изчакам тук. – и затвори.

Слънцето вече напичаше. Полъхът на морето се носеше към вилата, мирисът на цигарата се смесваше с него, а уханието на коняка придаваше сладост на въздуха. Вече съжаляваше, че я е викнал. “Какво пък...? “ – напълни си чашата и я изпи на екс. По стъпалата се чу потропване на токчета. “Мразя жените с токчета. Ще изкачва стъпалата с токчета; ще ходи до до плажа с токчета; тя винаги ходи с токчета. Знае какъв е пътя до тук и винаги идва с такива обувки. Мисли си, че ги харесвам... “Чу я как

изкачи стъпалата, след това стъпките се приглушиха от тревата и след миг се появи на терасата.

--Аз съм!

“ Ти си! И си с токчета “ – и се засмя.

--Защо се смееш? – тя се приближи до него и го целуна.

--Как си Тия?

--Добре.

--Нещо за пиене?

--Като твое.

Всъщност Тия беше симпатично момиче, с хубаво тяло, приятни черти и чудесна коса. Салерно наистина харесваше косата ѝ. Наля по чашите:

--Наздраве!

--Може ли да седна?

--Разбира се! – той ѝ посочи шезлонга.

Превзетостта и хубавите крака в една жена винаги завладяват мъжа. Салерно плъзна поглед по гладката кожа на тялото ѝ. Много пъти беше спал с нея. Но тя не успяваше да проникне в мислите му, дори за минута, когато не бяха заедно. Болката по Талия го плени окончателно след поредната чаша. Той се приближи до Тия и свали роклята ѝ. Мислите изчезнаха от съзнанието му, сълзите напиреха в очите му по нещо изгубено преди още да е спечелено и насладата погълна тялото му.

Тия не задаваше излишни въпроси, не плачеше, не излагаше планове за бъдещето – тя беше удобна!

“Побърква ме с тия токчета“ – той погали косата ѝ. Испита злорадото удоволствие да я види как се мъчи на лодката с тях. Естествено ще ги свали! Но все пак ще ги държи в ръка. Но ще иде до нея с тях! След това ще се чуди къде да ги дене...

--Хайде с нас, а...? Времето е супер, тъкмо за разходка в морето.

Тия все пак беше мило момиче, глуповата, но мила, а често се оказваше жертва на лошото му настроение без да го разбира. Глуповата!

--Ами, добре... – и obu обувките си.

Талия и Нурмео го чакаха до лодката. Нурмео се беше срещнал с нея преди около час и сега двамата стояха един до друг и наблюдаваха “красавицата”. Токчетата тропаха по нея и Талия ги чу. И се обърна. И разбра, че ще намрази този следобед завинаги. Този следобед щеше да мрази всеки, който ѝ се изпречи пред погледа. Да мрази Нурмео! И лодката! И всичко! Щеше да мрази себе си, защото не успяваше да се освободи от мисълта за Салерно. Образът му не я оставяше на мира – докато си приготвя кафето; през деня; на пясъка; докато си пиеше питието;

докато сънуваше; докато вървеше; докато тичаше. Беше срещнала човека, когото обича и сега ѝ идваше да се разреве наред кея. Докато Салерно се приближаваше искаше да намрази и него. Искаше да е човек, който да не може да търпи или да ѝ е безразличен; или просто да е някой си; или никой!

--Здравей Талия – този път дори не ѝ подаде ръка – Не знаех, че ще идваш.
--И аз не знаех, че скъпата ни Тия още ни посещава. – Нурмео развеселен наблюдаваше брат си. – Как се събрахме само! – иронията направо поглъщаше думите му. – Какво ще кажеш Тия за новата ни придобивка? – и посочи с глава лодката.

Нарочно го каза. Има ли някъде едно момиче появата на друго винаги напруга обстановката. Обичайните любезности се изказват с усилие; жестовете са или прекалено много, или прекалено пестеливи; парфюмът на едната винаги е по-хубав от този на другата... Нурмео много добре знаеше тези подробности и искайки мнението на Тия с такъв безобиден въпрос, още повече засили омразата на Талия. Но тя нито направи, нито каза нещо, когато отговора прозвуча:

--Много се радвам, че ще се разходя с вас.

В крайна сметка и двете бяха поканени по един и същи начин.

--Хайде! – Нурмео помогна на момичетата да се качат. Нетърпението му да поплава с “красавицата“ беше толкова голямо, че нямаше намерение да губи време в празни разговори.

Талия се качи и, без да иска, усети как се превръща в страничен наблюдател. Беше един от участниците, а реше да остане извън главните действия. Напрежението, което изпитваше около Салерно ѝ създаде преграда за физическите усещания. Водата беше като огледало и цялата повърхност блестеше. Тя загледа отражението си и лицето ѝ се задвижи във водата. Пространството стана нереално. Думите, които достигаха до ушите ѝ бяха нереални. Телата в лодката бяха нереални. Рибите, които се мяркаха бяха нереални. Това беше най-самотния ден в живота ѝ. Не беше нито от едната страна, нито от другата – беше по средата, а и средата не беше точно среда: беше нещо средно между излишното и несъществуващото. Беше бързо изчезнал миг, незапомнен от ничие съзнание; беше изтърпяна болка от самата себе си и не видяна от друг – беше там и незабелязана от никого! Тя просто не беше! от нищото!

И изведнъж, онова същество – Тия, се обърна към нея с намерението да си говорят. Поговориха. Кух разговор, който подразни Салерно. Нурмео беше толкова превъзбуден от “красавицата“, че не обръщаше внимание на нищо. Талия погледна назад и видя как брегът се смалява. Пръски от вълните намокриха лицето ѝ, и събудиха омразата към двамата братя. Тя знаеше, че Салерно винаги, когато излиза в морето взема ножа си. Беше подарък от брат му. Красив нож с тежка дръжка и късо острие. Огледа панталона му и видя да се подава от страничния му джоб. Тя се изправи и се приближи

към него. Целуна го жадно и той ѝ отвърна. Плъзна ръка по блузата ѝ, и усети острието в ребрата си. Усмихна ѝ се мило. Огромна локва кръв напълни лодката и краката на всички потънаха в червеното.

Пръски от вълните намокриха лицето ѝ. Тия отново я включи в някакъв разговор.

Четиримата плаваха всеки в собствения си егоизъм!!! Най-нещастливата четворка! А трябваше само да си сменат местата! Беше толкова просто!

Погледът ѝ проследи как ножът се търкулна по дъските и се блъсна в крака на Нурмео. А той продължаваше да дрънка за лодката; дори не си поемаше дъх и не млъкваше дори за секунда. Талия, сякаш беше някакво животно, се плъзна към него – вдигна ножа и без миг колебание прокара острието по гърба му. От ризата на Нурмео се стичаше кръв като от заклано животно и лодката се напълни с червено.

Пръски от вълните намокриха лицето ѝ. Нурмео се захласваше все повече по своята “красавица“.

Ножът все още стърчеше от гърба му. Не успя да го измъкне от първия път: “ По-дяволите “ – каза тя – дръпна по-силно и успя. За секунда се замисли над лицето на Тия, но...В крайна сметка...да не се е качвала на лодката. Лицето ѝ се раздра отгоре-додолу и след това острието я промуши в гърлото. Всичко се изцапа с кръв.

Пръски от вълните намокриха лицето ѝ. Тия продължаваше да ѝ говори.

След колко ли време щяха да ги намерят? Полицията в това градче щеше да си създаде работа и развлечение за доста време. Рядко ѝ се случваше да разследва някое по-сериозно престъпление. Трупове на двамата братя; и едно момиче! Дали щеше да се появи свидетел? – някой ги видял – четиримата в лодката! И оръжието е еднакво! А убийствата са жестоки!

Искаше да се върне на брега.

Дъното на лодката беше цялото червено. Гледаше и тримата в лицата...и...не изпитваше нищо. Нищо! Нито любов; нито омраза; не изпитваше желание; не изпитваше желание дори да заплаче. Нищо!

Дали жителите на градчето щяха да зарежат подготовката на традицията заради ибийствата? Все пак това са три трупа! – и то брутално наръгани с нож!

--Как е разходката момичета? – Нурмео им се усмихна щастливо.

--Ау...страхотно, страхотно... – Тия ту прегръщаше Салерно, ту го хващаше за ръката.

Нурмео наистина се забавляваше.

Една риба шумно разпори въздуха и пресече погледите им.Усети се момент на напрежение и настана мълчание.

--Видяхте ли това? – Салерно рязко се изправи.

--Кое? – Тия се взираше наоколо.

--Видях! – каза Талия.

--Кое, кое?

--Абе хора, защо не гледате единствено морето и лодката, и не се позабавляваме както трябва, а? – в погледа на Нурмео се проградваха яростни искри, което означаваше, че се изнервя. – Имам страхотна лодка и страхотно време за плаване! Така че или малко по-весело, или ще се озовете всички във водата! Ясно?!

Всички се засмяха.

--Аз говоря сериозно!

--Знаеш ли, всъщност ти си прав! Няма нищо весело и ти говориш сериозно. Талия се изправи. Беше красива и въздухът сякаш я заобикаляше със синкава прозрачност. Изпитвала бе винаги страх от необятните пространства. Скоси! Беше оставила в лодката три трупа и в този момент страха ѝ от дълбокото бледнееше. О! Беше красиво – синьо и ефирно! - и продължаваше да има път надолу. Пропадала, но въпреки това до нея достигаше шума от стъпките на полицаите. Блудкавите им теории и тъпите разсъждения. Щяха да проточат разследването с месеци. Тя изкрещя от водата: - “Аз го направих – ей! аз – и това е просто една сладникава история! – ей! – няма нищо друго! – просто една любовна история!” И изкрещя така, че рибите ѝ отстъпиха морето.

--Ей, ти какво се умълча? – Нурмео седна до нея.

--Кога се връщаме?

--Ами аз вече обърнах лодката, почти се е стъмнило.

С приближаването на брега светлините на града се уголемяваха и човек можеше да различи коя от къде идва: - от прозорец; от улична лампа; - от кръчма; - от кола. Градът се изправяше все по - голям и тя трябваше да се върне в него.

--Чудесна разходка! Просто чудесна! – Нурмео беше извън себе си от радост.

--Какво? Да слизаме ли? – Тия се обърна към Салерно.

Нурмео не успя да се сдържи и се ухили:

--А, вие останете! Насаме! Лодката е прекрасно място за такива работи. Ха-ха! Ние с Талия отиваме в кръчмата.

--И аз идвам – Салерно се опита да слезе на брега, но Тия го хвана за ръкава.

--Айде да останем.

--Не.

--Айде де!

--Разбира се, остани! – Нурмео го бутна обратно в лодката.

Докато се обясняваха Талия вече се беше отдалечила достатъчно. Чуваше само смеха на Нурмео и нищо, нищо друго. По пътя срещаше полицаи и се опитваше да не ги поглежда. На едно място се бяха скупчили доста хора и се вдигаше страшна гюрунтня. “Пак са се сбили.” Двама полицаи прибягаха покрай нея. След това още няколко. “... или са ги открили. Дали са ги открили? Толкова бързо?” Някой я дръпна за рамото:

--Къде тръгна, айде в кръчмата – Нурмео я беше догонил. – Онея двамката добре ще се позабавляват. – нарочно добави той.

--Айде! – и те тръгнаха да пият по нещо.

Отидоха в кръчмата на кея.

--Какво ще правиш на 16ти май? – той я погледна право в очите с ироничната си усмивка – ще ходиш ли на изложбата? Или ще ходиш да гледаш клетките, или...

--Не се заяждай. Може пък да отменат тази идиотщина.

--И как ще стане това по-точно?

--Не знам. Примерно, ако се случи нещо по-важно.

--За този град и тези хора няма нищо по-важно.

--Бързо си го разбрал. С какво точно се занимавате с брат ти?

--Нали не мислиш, че ще ти отговоря?

--Защо пък не? Какво да не е нещо...

--Виж какво Талия, не ми разваляй настроението и не се опитвай да разпитваш брат ми. Той е толкова глупав, че може и да ти каже, а ако ти каже ще трябва да те убия, нали разбираш – сви рамене и се захили – Майтапя се.

--Аха, ма ще ти е малко трудно.

--И защо мислиш така – той продължаваше да се смее.

--Ами да речем, че те ипреваря? И аз не се майтапя.

--Не би го направила – ще ме загубиш като любовник!

--Прав си! За това не се сетих. Наздраве!

--Наздраве!

--Повдига ми се от този град. И от хората му. И от миризмата на риба.

--Ами махни се.

--Ти защо дойде тук?

--На мен ми харесва. И то доста – замисли се за секунда и каза – да, определено ми харесва.

--Знам защо.

--Така ли? И защо?

--Защото все ще се махнеш оттук. Ще си тръгнете както и дойдохте. Защото не живееш тук.

--Какво ти става?

--Нищо. Просто се чуда дали не направих грешка.

--Каква грешка?

--По време на разходката.

--Нищо не си правила по време на разходката.

Този път тя му се ухили.

--Наздраве!

--Наздраве!

--Айде да тръгваме – предложи Салерно.
--Къде?
--Чакат ни в кръчмата.
--Не мисля.
--Но аз мисля – и той скочи от лодката – Айде!
--Брат ти от кога е с това момиче?
--Той не е с нея.
--Друг път!Кажиде!
--Не е с нея.
Тия повдигна безразлично рамене.
Отидоха в кръчмата.

Когато Талия се събуди беше почти обяд. Денят обещавахе да бъде топъл и слънчев. Тя стана и погледна през прозореца. Същия град; същите хора; и същата миризма на риба. Нурмео й се обади:

--Талия чу ли?
--Какво?
--Открили са три трупа. Но не казват кои са. Били наръгани с нож – брутално наръгани. Града направо се е побъркал. Всички полицаи се занимават само с това. – Нурмео беше доста превъзбуден. – Хайде да ходим да видим.
--Къде са ги открили?
--На брега. Хайде де! Какво да не те е шубе? – засмя се той.
--Не!, но на теб няма да ти хареса гледката.
--Естествено – това си е убийство. Но кога друг път ще видиш такова нещо?
--Както искаш.

На брега се беше изсипал целия град. Нурмео разблъска хората да мине и се озова най-отпред. Трите трупа явно бяха изхвърлени от водата и пясъкът беше полепнал навсякъде по телата. Грозна гледка. Под тях имаше огромно, червено петно, което водата не успяваше да отмие. Полицайте търчаха нагоре-надолу. Тълпата се вълнуваше и блъскаше.

--Кои са тея? – и докато Нурмео задаваше този въпрос видя лицата върху пясъка. Погледна Талия – Мамка му, ти си го направила!

Хвана я за ръката и я повлече към вилата. Тя нямаше за какво да си задава въпроси. От момента в, който слезе от лодката се опитваше да си възвърне чувствата и усещанията, но не успяваше. Не успя и сега. Усещаше болката от впитите пръсти в ръката си, но нищо друго!

Чуваше бученето на хората по брега.

Нурмео буквално я влачеше по улиците. Тя виждаше пригответените клетки и усещаше как традицията приближава.

Абсурдът все повече завладяваше града.

Вече се изкачваха нагоре по хълма. Един храст раздра крака й.
“Наближаваме вилата им “ – сети се тя:

--Нурмео...

--Млъкни, мамка му! Млъкни! Какво си направила. Какво? Той наистина те обичаше, мамка му!

Тя понечи да му отговори.

--Млъквай! Чуваш ли?! Млъквай!

Бяха стигнали вилата. Той блъсна вратата и влезе. Погледа му се вкамени. Всичко беше опръскано с рибешка слуз и вонеше ужасно. По стените се блъскаха телата на рибите и падаха по пода. Краката им нагазиха в каша от кости и люспи.

--Салерно! Салерно! – развика се Нурмео.

Салерно се приближи с чаша коняк в ръка:

--Искате ли по едно? – изглеждаше съвършено спокоен. Посочи с поглед наоколо – Из целия град вече е така – рибите направо са побеснели.

Нурмео се приближи до него, крещейки:

--Знаеш ли какво е направила? Знаеш ли! – той сочеше Талия, извън себе си от ярост.

Навън се беше стъмнило. Все едно, че този ден се състоеше само от сутрин и настъпила вечер, а следобедните часове се бяха изнизали в нищото.

--Спри да крещиш. Знаем какво е направила. Пусни я.

--Какво? Ти да не си откачил! Никъде няма да ходи!

--Пусни я.

И Нурмео я пусна. И Талия си тръгна. Тръгна към брега – там, където обичаше да прекарва часовете слез залез слънце. Седна. Имаше само плисък на вълни и крясъци на риби. Тя обърна глава към вилата. Пердетата на огромните прозорци се вееха и приличаха на вързани пеперуди. Отпусна се назад, зарови ръце в пясъка и затвори очи.

ноември 2004г.

23.12.2005г.